

[Statsministeren]

kratisk side var der stærke røster fremme om en begrænsning af familiesammenføringerne. Ved justitsministerens fremsættelse den 7. oktober 1987 af forslag til ændringer af udlændingeloven henviste han bl.a. til disse udtalelser. Under lovforslagets førstebehandling den 13. oktober 1987 her i salen tilkendegav en række ordførere en vilje til stramning af familiesammenføringsreglerne.

Dette var en del af baggrunden for, at justitsministeren den 3. december – få måneder efter – netop under henvisning til forhandlingerne her i Tinget sendte Retsudvalget et notat om modeller for begrænsning af familiesammenføringerne. Notatet var tænkt som et oplæg til de mulige løsninger på problemet, som var efterlyst under debatten i Folketinget.

I dette notat nævnes – hvorom sikkert ingen af os har været i tvivl – at som udlændingelovens § 9 er formuleret, er der, når betingelserne i øvrigt er opfyldt, tale om et retskrav på opholdstilladelse. Men det siges tillige i notatet, at på baggrund af den ganske betydelige stigning i antallet af udlændinge, der opnår opholdstilladelse i kraft af familiesammenføringsreglerne, kunne det overvejes at foretage en nøjere resourcestyring i Direktoratet for Udlændinge, således at der behandles et bestemt antal familiesammenføringssager om året. En sådan styring vil kunne virke som en faktisk kvote for, hvor mange tilladelser der gives om året. Dette, siger man i notatet, vil medføre modtagelse under ordnede forhold, idet man hermed sikrer et stabilt antal indrejssende.

En sådan generel ordning blev imidlertid ikke gennemført, og det forblev derfor ved den så omtalte nedprioritering.

Ombudsmanden underkender ikke, at en prioritering principielt vil kunne foretages, men han underkender berettigelsen af den konkrete prioritering, som Direktoratet og Justitsministeriet foranstaltede – ganske særligt under hensyn til dens tidsmæssige udstrækning. Ombudsmandens vurdering af den pågældende prioriterings berettigelse er unægtelig en ganske anden end den, forvaltningen anlagde, men ombudsmanden er nu engang Folketingets ombudsmand, og hans fortolkning og vurdering retter regeringen sig efter.

Der er et andet moment, man heller ikke skal forbyde. Jeg synes man godt, kan sige, at i denne sag har der i meget høj grad været tale om åben-

hed og offentlighed. Regeringen var bekendt med beslutningen om nedprioritering. Retsudvalget blev grundigt orienteret af justitsministeren under samrådet den 27. september 1988. At ministeren også under samrådet nævnte de allernyeste oplysninger om de forværrede forhold, som nu betød, at FN midlertidigt indstillede repatrieringen, lader sig ikke bestride og fremgår i øvrigt klart af dagspressen for den 28. september. Jeg henviser f.eks. til Berlingske Tidende.

Lad mig så sige følgende til sidst: Det er et hævdvundet dansk princip, at kommissionsdomstole hverken kan eller skal undersøge eller placere det politiske ansvar for en sags behandling. Det kan kun Folketinget gøre. Hvad skulle det dog så tjene til at lade en kommissionsdomstol i denne sag afhøre et stort antal folketingsmedlemmer, medlemmer af regeringen, embedsmænd i Folketinget og i centraladministrationen og måske adskillige andre om deres viden om denne sag?

Der er ingen tvivl om, hvor ansvaret placeres. Det placeres hos justitsministeren og regeringen. Den foreliggende sag er belyst tilstrækkeligt, og ansvaret var regeringens og justitsministerens. Der er ikke fejlet noget ind under gulvtæppet.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg tror, det vil være nyttigt at stille statsministeren et par spørgsmål for at sikre, at debatten får et så korrekt forløb som muligt. For det første drejer beslutningsforslaget sig ikke om at placere et politisk ansvar. Det har regeringen naturligvis, det har enhver regering, det har enhver minister for det, der foregår i ministeriet og under regeringens ansvar. Det drejer sig om det retlige ansvar.

Jeg forstår, at regeringen finder, at ombudsmandens redegørelse er udførlig og tilstrækkelig. Måske er den det for regeringen. Men – og det er mit spørgsmål – er statsministeren enig med mig i, at denne redegørelse intet siger om placeringen af det retlige ansvar? Tidligere fulgte ombudsmanden den praksis at placere ansvaret på personer. Det har ombudsmanden i de senere år overladt til Folketinget at gøre. Er statsministeren enig i, at ombudsmanden ikke tager stilling til, hvem der har det retlige ansvar?